

ΛΕΩΝΙΔΑ ΑΝΤΡΕΙ·ΕΦ :

ΠΩΣ ΕΒΓΑΛΕ Η ΕΧΙΔΝΑ ΦΑΡΜΑΚΕΡΑ ΔΟΝΤΙΑ...

— Σιγώτερα, σιγώτερα, σιγώτερα. "Ελα πειδ κοντά. Κύτταξε στὰ μάτια. "Ημουνα πάντα ἔνα πλασματάκι γοητευτικό, τρυφερό, εναίσθητο καὶ λεπτό. Καὶ σοφό. Κι' εὐγενικό. Κι' ἥτανε τόσο εὐλύγιστα τὰ κουνήματα τοῦ λεπτοῦ κορμοῦ μου, ποῦ θὰ χαιρόσουν νὰ φέξης μιὰ ματιὰ στὸν ἀθόρυβο χορό μου : νά, — στριφογυγίζω σὲ κύκλους, θαμπά ἀντιφεγγίζουν τὰ λέπια μου, ἀγκαλιάζω ἡ ἴδια τὸν ἔαντο μου μὲ τρυφερότητα, καὶ μέσα στὴν τρυφερὴ μὰ κρύα ἀγκαλιὰ θὰ πληθύνω τὸ ἀτσαλένιο μου κορμί. Μόνη μέσα στὸ πλῆθος ! Μόνη μέσα στὸ πλῆθος !

Σιγώτερα. Σιγώτερα. Κύτταξε στὰ μάτια.

Δὲν σ' ἀρέσουν τὰ κουνήματά μου καὶ τὸ εὐθύ, ἀνοικτὸ βλέμμα μου ; "Αχ εἶνε βαρὺ τὸ κεφάλι μου, καὶ γι' αὐτὸ σαλεύω σιγά. "Αχ εἶνε βαρὺ τὸ κεφάλι μου, καὶ γι' αὐτὸ κυττάζω ἵσια, καὶ κουνιέμαι. "Ελα πειδ κοντά. Δός μου λίγη θερμότητα, χαῖδεψε μὲ τὰ δάκτυλά σου τὸ σοφό μέτωπό μου : στὶς θαυμαστὲς γραμμές του θὰ βρῆς τὸ σχῆμα τῆς κούπας, δπου μαζεύεται ή σοφία, ή δροσιὰ τῶν νυκτερινῶν λουλουδιῶν. "Οταν σχίζω τὸν ἀέρα μὲ τοὺς ἐλιγμούς μου, ἔκει μένουν ἔχην, κάτι λεπτότατα σχέδια ἀράχνης, ἔνα σύμπλεγμα ὄντερευτῆς μαγείας, μιὰ γοητεία ἀδυορύθμου κινήσεως, ἔνα ἀμυδρὸ σύριγμα τῆς γραμμῆς ποῦ γλυστρᾶ. Σιωπῶ καὶ σαλεύω, κυττάζω καὶ κουνιέμαι — τί εἶνε αὐτὸ τὸ παράξενο βάρος ποῦ φέρων στὸν λαιμό μου ;

Σ' ἀγαπῶ.

"Ημουνα πάντα ἔνα γοητευτικὸ πλασματάκι κι' ἀγαποῦσι τρυφερὰ ἔκείνους π' ἀγαποῦσα. "Ελα πειδ κοντά. Βλέπεις τὰ ἀσπρα, μυτερά, γοητευτικὰ δοντάκια μου ; — φιλώντας ἐδάγκωνα. "Οχι δυνατά, όχι : λίγο. Ἀπὸ τρυφερότητα, χαῖδενόντας, ἐδάγκωνα λιγάκι, ἵσαμε τὶς πρῶτες ἀνοικτόχωμες σταλαγματίες, ἵσαμε τὴν κραυγή, ποῦ μοιάζει μὲ γέλοιο ὅταν γαργαλοῦνε. "Ητανε πολὺ εὐχάριστο αὐτό, μὴ νομίζεις : ἀλλοιώτικα δὲν θὰ ἔνανγύριζαν σὲ μένα ζητώντας τὰ φιλιά μου, ἔκεινοι ποῦ φιλοῦσα. Τώρα μπορῶ νὰ φιλήσω μοναχὰ μιὰ φορὰ — τὶ κρῖμα : μοναχὰ μιὰ φορά. "Ενα φιλί γιὰ τὸν καθένα.... πόσο λίγο εἶνε γιὰ μιὰ καρδιὰ ποῦ ἀγαπᾶ, γιὰ μιὰ εναίσθητη ψυχή, ποῦ ἐπιθυμεῖ τὴν μεγάλη συγχώνευση. Μὰ μόνο ἔγω, ή δύστυχη, φιλῶ μιὰ φορὰ καὶ πάλι ἀπ' τὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ ζητήσω ἀγάπη — ἔκεινος δὲν γνωρίζει πιὰ ἄλλον ἔφωτο, γι' αὐτὸν εἶνε ἀδιάκοπο κι' αἰώνιο τὸ γαμήλιο, τρυφερό, τὸ μόνο φιλί μου. Μιλῶ σ' ἐσένα μ' ἐμπιστοσύνη κι' ὅταν τελειώσω τὴν ἰστορία μου.... θὰ σὲ φιλήσω.

Σ' ἀγαπῶ.

Κύτταξε στὰ μάτια. Δὲν εἶν' ἀλήθεια, πόσο εἶνε μεγαλόπρεπο, πόσο εἶνε παντοδύναμο τὸ βλέμμα μου ; Καὶ σταθερό. Κι' εὐθὺ. Καὶ διαπεραστικὸ, σὰν τὸ ἀτσάλι ποῦ εἶνε στηριγμένο στὴν καρδιὰ.... κυττάζω καὶ κουνιέμαι, κυττάζω καὶ μαγεύω, στὰ πράσινα μάτια μου μαζεύω τὸν φόβο σου, τὴν ἔφωτική, κουρασμένη κι' ὑπάκουη νοσταλγία σου. "Ελα πειδ κοντά. Τώρα είμαι βασιλισσα, καὶ δὲν τολμάς νὰ μὴ προσέξῃς τὴν ωμοφριά μου, ἥτανε ὅμως μιὰ παράξενη ἐποχή.... "Αχ, τί παράξενη ἐποχή ! Μοναχὰ ἀπ' τὴν ἀνάμνηση ταξάσσομαι ὅλη-ὅλη, τί παράξενη ἐποχή ! Δὲν μ' ἀγαποῦσαν. Δὲν μ' ἐκτιμοῦσαν. Μὲ σκληρὴ θηριωδία μ' ἐκνηγοῦσαν, μ' ἐπατοῦσαν στὴν λάσπη καὶ μ' ἐγγεύαζαν — ἄχ, τί παράξενη ἐποχή ! Μόνη μέσα στὸ πλῆθος ! Μόνη μέσα στὸ πλῆθος !

Σου λέγω : "Ελα πειδ κοντά.

Γιατί δὲν μ' ἀγαποῦσαν; Καὶ τότε ἡμουνα ἔνα γοητευτικὸ πλασματάκι, ἄκακο, τρυφερό, ποῦ ἔχόρευε θαυμάσια. Ἀλλὰ μ' ἐβασάνιζαν. Μ' ἔκαιγαν ἀπάνω στὴ φωτιά. Κάτι βαρειά καὶ βάναυσα θεριά μ' ἐπατοῦσαν μὲ τὰ ὑπόκωφα πατήματα τῶν βαρειῶν ποδαριῶν των: τὰ κρύα δόντια τῶν αἰματωμένων στομάτων κατέσχιζαν τὸ τρυφερὸ κορμί μου — καὶ μὲ μιὰ ἀνίσχυρη ἀπελπισία ἔγλυφα τὴν ἄμμο, κατάπινα τὴ σκόνη τῆς γῆς καὶ πέθαινα ἀπελπισμένη. Κάθε μέρα πέθαινα καταπατημένη. Κάθε μέρα πέθαινα ἀπογοητευμένη. "Αχ, τί κακή ἐποχή! Τὸ κουτό δάσος ὅλα τὰ λησμόνησε καὶ δὲν θυμάται πειὰ αὐτὴν τὴν ἐποχή, μὰ σύ, λυπήσουν με. "Ελα πειὸ κοντά. Λυπήσουν με, ἐμένα τὴν προσβλημένη. Τὴ λυπήμένη. Τὴν ἀγαπῶσα — ποῦ χόρευε τόσο ὕμορφα!

Σ' ἀγαπῶ.

Πῶς μποροῦσα νὰ ὑπερασπισθῶ; Εἰχα μονάχα τ' ἀσπρα, θαυμάσια, μυτερὰ δοντάκια μου, — ποῦ κάνουν μόνο γιὰ φιλιά. Πῶς μποροῦσα νὰ ὑπερασπισθῶ; — τώρα, φέροντας στὸ λαιμό μου αὐτὸ τὸ παράξενο βάρος τοῦ κεφαλιοῦ καὶ τὸ βλέμμα μου εἶνε προστακτικὸ κι' εὐθύ, τότε ὅμως ἡταν ἐλαφρὸ τὸ κεφάλι μου καὶ τὰ μάτια ἦσαν γλυκά. Τότε δὲν εἰχα ἀκόμη τὸ φαρμάκι. "Αχ, εἶνε βαρὺν τὸ κεφάλι μου, καὶ δυσκολεύματι νὰ τὸ κρατήσω! "Αχ, ἐκονοράσθηκα ἀπὸ τὸ βλέμμα μου, ἔχω δυὸ πέτρες ἐπάνω στὸ μέτωπό μου, κι' αὐτὰ εἶνε τὰ μάτια μου. "Ας εἶνε βαρύτιμα τὰ λαμπερὰ πετράδια, μὰ εἶνε δύσκολο νὰ τὰ φέρην κανεὶς ἀντὶ τῶν γλυκῶν ματιῶν, πιέζουν τὸ μυαλό.... εἶνε βαρὺν τὸ κεφάλι μου! Κυττάζω καὶ κουνιέμαι, σὲ βλέπω μέσα στὴν πράσινη ὁμίχλη — εἶσαι τόσο μακριά.

"Ελα πειὸ κοντά.

Βλέπεις: καὶ μέσα στὴν λύπη μου εἴμαι θαυμασία, καὶ εἶνε σκοτεινὸ τὸ βλέμμα μου ἀπ' τὴν ἀγάπη. Κύτταζε στὴν κόρη τῶν ματιῶν μου: θὰ τὴν στενεύω καὶ θὰ τὴν πλατύνω, καὶ θὰ τῆς δώσω ἰδιαιτερη λάμψη, σᾶν τὸ τρεμόσθυσμα τοῦ νυκτερινοῦ ἀστεριοῦ, σᾶν τὶς φλόγες ποῦ βγάζουν ὅλα τὰ πολύτιμα πετράδια: τὰ διαμάντια, τὰ πράσινα σμαραγδία, τὰ κιτρινωπὰ τοπάζια, τὰ αἵματοκόκκινα ορυκτίνια. Κύτταζε στὰ μάτια: εἴμαι ἔγώ, ἥ βασιλισσα, φορῶ τὸ στέμμα μου, κι' ἔκεινο ποῦ λάμπει, καίει καὶ πέφτει, ποῦ σοῦ ἀφαιρεῖ τὸ λογικό, τὴ θέληση καὶ τὴ ζωὴ — εἶνε τὸ φαρμάκι. Εἶνε μιὰ σταλαγματιὰ ἀπ' τὸ φαρμάκι μου. Πῶς γίνηκε αὐτό; — δὲν ξέρω. Δὲν ἔτρεφα καμμιὰ κακία πρὸς τὰ ζωντανὰ πλάσματα.

Ζούσα κι' ὑπέρφερα. Ἐσωποῦσα. Ἐκρυβόμουνα. Βιαστικὰ ἐκρυβόμουνα, δταν μποροῦσα νὰ κρυφθῶ, ἔγλυστροῦσα γρήγορα. Μὰ δὲν μὲ εἶδαν ποτὲ νὰ κλαίω — δὲν ξέρω νὰ κλαίω — κι' ὅλο ταχύτερος κι' ὅλο ὀραιότερος γινότανε ὁ χορός μου. Μόνη μέσα στὴ σιγαλιά, μόνη μέσα στὸ βάθος τοῦ δάσους μὲ τὴ θλῖψι στὴν καρδιὰ ἔχόρευα — ἔκεινοι ἐμισοῦσαν τὸν γρήγορο χορό μου καὶ πρόθυμα θὰ μ' ἐσκότωναν καθὼς ἔχόρευα. Κι' ἀξαφνα ἀρχισε νὰ βαραίνῃ τὸ κεφάλι μου — τί παράξενα! — ἀρχισε νὰ βαραίνῃ τὸ κεφάλι μου. Ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε μικρὸ κι' ὕμορφο, σοφὸ καὶ θαυμάσια δραστικό, μ' ἀξαφνα ἐβάρσαινε φοβερά, ἐλύγισε τὸ λαιμό μου ἵσαμε τὴ γῆ, μ' ἔκαμνε νὰ πονῶ. Τώρα ἀρχισα κάπως νὰ συνηθίζω λίγο-λίγο, μὰ πρῶτα ἥτανε πολὺ ἀσχημα καὶ μ' ἔκαμνε νὰ πονῶ. Ἐνόμιζα πᾶς ἡμουνα ἀρρωστη.

Κι' ἀξαφνα.... Ἐλα πειὸ κοντά. Κύτταζε στὰ μάτια. Σιγώτερα. Σιγώτερα. Σιγώτερα.

Κι' ἀξαφνα ἐβάρσαινε τὸ βλέμμα μου, ἔγινε ἐπίμονο καὶ παράξενο.... σὲ σημεῖο ποῦ ἀρχισα νὰ τὸ φοβοῦμαι! Θέλω νὰ κυττάζω, νὰ γυρίσω — μὰ δὲν μπορῶ: κυττάζω ὅλο-ΐσα, καρφώνω τὸ βλέμμα μου ὅλο καὶ βαδύτερα, σᾶν ν' ἀπολιθώνομαι. Κύτταζε στὰ μάτια. Σᾶν ν' ἀπολιθώνομαι, κι' ἀπολιθώνονται ὅλα δσα κυττάζω. Κύτταζε στὰ μάτια.

Σ' ἀγαπῶ. Μὴ γελᾶς γιὰ τὴν ἀφελῆ ίστορία μου, γιατὶ θὰ θυμώσω. Κάθε

λίγο άνοιγώ την ευαίσθητη καρδιά μου, μα τίλες οι προσπάθειες είνε μάταιες, είμαι μόνη. Είνε γεμάτο μὲ βαθειά θλίψη τὸ μόνο καὶ τὸ τελευταῖο μου φίλη — καὶ δὲν ὑπάρχει πειὰ ὁ ἀγαπημένος — καὶ πάλι γυρεύω ἀγάπη, καὶ μάταια διηγοῦμαι : δὲν μπορεῖ νὰ γυμνωθῇ ἡ καρδιά, καὶ τὸ φαρμάκι κουράζει καὶ βαραίνει τὸ κεφάλι. 'Αλήθεια, δὲν είμαι ὅμορφη μεσ' τὴν ἀπελπισία μου ; "Ελα πει ὁ κοντά.

Σ' ἀγαπῶ.

Κάποτε λουζόμουνα σὲ μὰ βρωμερὴ λίμνη τοῦ δάσους — μ' ἀρέσει νὰ είμαι καθαρή, αὐτὸ δείχνει εὐγενικὴ γεννιά, κι' ἔγὼ λουζόμοια συχνά. Καὶ λουζόμουνα, χορεύοντας ἐπάνω στὸ νερό, είδα τὸ ἀπεικόνισμά μου καὶ ὅπως πάντα, ἔρωτεύθηκα. Μ' ἀρέσει τόσο πολὺ τὸ ὄρατο καὶ τὸ σοφό !

Κι' ἄξαφια είδα ἐπάνω στὸ μέτωπό μου, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δυὸ φυσικὰ στολίδια μου, δτὶ παρουσιάστηκε ἔνα καινούργιο παράξενο σημάδι.... μήπως είνε ἀπ' αὐτὸ τὸ βάρος, αὐτὴ ἡ ἀπολίθωση τοῦ βλέμματος κι' αὐτὴ ἡ γλυκειὰ γεύση μέσα στὸ στόμα ; Νά ἐδῶ σκοτεινιάζει ἔνας σταυρὸς στὸ μέτωπο, νά ἐδῶ — κύτταξε ! "Ελα πειὸ κοντά. 'Αλήθεια, δὲν είνε παράξενο ; Μὰ ἔγὼ δὲν ἐκατάλαβα τότε καὶ μ' ἀρεσε : ἀς είνε περισσότερα στολίδια, σκέφθηκα. Καὶ τὴν ἴδια μέρα, ἐκείνη τὴν ἴδια φοβερὴ μέρα, ὅταν παρουσιάσθηκε ὁ σταυρός, τὸ πρῶτο μου φίλη γίνηκε καὶ τὸ τελευταῖο — θανατηφόρο γίνηκε τὸ φίλη μου. Μόνη μέσα στὸ πλῆθος ! Μόνη μέσα στὸ πλῆθος !

"Ἄχ !

Σ' ἀρέσουν τὰ βαρύτιμα πετράδια μὰ σκέψου, ἀγαπημένε : πόσο πειὸ βαρύτιμη είνε ἡ σταλαγματιὰ ἀπ' τὸ φαρμάκι μου. Είνε τόσο μικρὴ — τὴν εἰδες ποτὲ σου ; Ποτέ, ποτέ. Μὰ θὰ τὴν γνωρίσης. Σκέψου, ἀγαπημένε, πόσα βάσανα, πόσες βαρείες ταπεινώσεις, πόση ἀνίσχυρη μανία, ἐπρεπε νὰ δοκιμάσω, γιὰ νὰ γεννήσω αὐτὴ τὴ μικρὴ σταλαγματιά. Είμαι βασίλισσα. Είμαι βασίλισσα ! Μέσα σὲ μὰ σταλαγματιὰ ποῦ τὴν ἐγέννησα ἔγώ, φέρων τὸν θάνατο γιὰ ὅλα τὰ ζωτανὰ πλάσματα, καὶ τὸ βασίλειο μου είνε ἀτέλειωτο, ὅπως είνε ἀτέλειωτος ὁ πόνος, κι' ἀτέλειωτος ὁ θάνατος. Είμαι βασίλισσα ! Μόνη μέσα στὸ πλῆθος ! Μόνη μέσα στὸ πλῆθος !

"Ἄχ !

Μὴ πέφτεις. Δὲν τέλειωσα ἀκόμα. "Ελα πειὸ κοντά. Κύτταξε στὰ μάτια.

Καὶ νά, τότε ἐσύρθηκα στὸ βάθος τοῦ δάσους, στὸ πράσινο βασίλειό μου. Καινούργια πιά, ἄγρια πιά ! "Ημουνα ἥσυχη σὰν βασίλισσα, καὶ μ' εὐμένεια, σὰν βασίλισσα, χαιρετοῦσα δεξιὰ κι' ἀριστερά : ἐδῶ κι' ἔκει. Κι' ἔκεινοι... ἔφευγαν ! Μ' εὐμένεια σὰν βασίλισσα χαιρετοῦσα : δεξιὰ κι' ἀριστερά — ἐνῶ ἔκεινοι, οἱ γελοῖοι ἔφευγαν. Πῶς νομίζεις : γιατὶ ἔφευγαν ; Πῶς νομίζεις ; Κύτταξε στὰ μάτια. Βλέπεις ἔκει μέσα ἔνα ἀμυδρό φῶς καὶ μὰ λάμψη ; — εἶναι οἱ ἀχτίδες τῆς κορώνας μου ποῦ τυφλώνουν τὰ μάτια σου, ἀρχίζεις νὰ ἀπολιθώνεσαι, χάθηκες. Τώρα θὰ χορέψω τὸν τελευταῖο μου χορὸ — μὴ πέφτεις. Νά, θὰ στριφογυρίσω σὲ κύκλους. Θαυμάτα θὰ λάμψουν τὰ λέπια μου, θὰ περιτυλίξω ἡ ἴδια τὸν ἑαυτό μου μὲ τρυφερότητα καὶ στὴν τρυφερὴ καὶ κρύα ἀγκαλιὰ θὰ πληθύνω τὸ ἀτσαλένιο μου κοριμί. Νά ἔγώ ! Πάρε τὸ γαμήλιο, τὸ μόνο φίλη μου — μέσα του ἔχει τὴ θανατηφόρα λύπη ὅλων τῶν βασανισμένων ἀπὸ τὴ ζωὴ ! Μόνη μέσα στὸ πλῆθος ! Μόνη μέσα στὸ πλῆθος ! Σκύψε σιμά μου. Σ' ἀγαπῶ.

Τώρα πέθανε !

(Μετάφραση ἀπὸ τὸ ρωσικὸ)